

tere absurd. Begrundelsen er (lovforslagets side 5, spalte 1) at, »... de 50-54-åriges muligheder for at få beskæftigelse er forbedret.« Bortset fra, at mange ledige 50-54-årige har meget svært ved at genkende denne beskrivelse af virkeligheden (hvilket en række branchevisse og regionale arbejdsløshedsstatistikker understøtter), betyder dette argument, at der med den nuværende særregel skabes bedre beskæftigelsesmuligheder for de 50-54-årige. Hvorfor så true fremtidens 50-54-årige ledige med en fremtid på kontant-hjælp?

Socialistisk Folkeparti vender sig ligeledes mod stramningerne i reglerne for sygdoms indflydelse på dagpengeperioden og den skærpede rådighed. Ændringen indebærer, at ledige, der rammes af sygdom og dermed får ringere muligheder for aktiv jobsøgning, hurtigere end hidtil risikerer udsmidning af dagpengesystemet. Hvis målet havde været at give sygdomsramte ledige samme ret til fremrykket aktivering som andre ledige, burde man have lovgivet herom i stedet for at ændre i reglerne for dagpengeperioden.

Et andet mindretal (Enhedslistens medlem af udvalget) indstiller lovforslaget til *forkastelse* ved 3. behandling. Mindretallet vil dog stemme for de af mindretallet stillede og de af mindretallet tiltrådte ændringsforslag.

Enhedslisten finder, at arbejdsmarkedsstramninger grundlæggende bygger på den misvisende forudsætning, at Danmark vil opleve økonomisk opsving og stigende beskæftigelse i mange år frem.

Forkortelsen af dagpengeperioden skaffer ikke i sig selv en eneste arbejdsplads, men kan i værste fald betyde en større udstødning fra a-kasserne og dermed manglende tilknytning til arbejdsmarkedet.

Den manglende sikring af de 50-54-årige, så de fremover kan risikere at ryge på bistandshjælp, er en asocial stramning, som ikke skaffer denne gruppe bedre muligheder på et arbejdsmarked præget af aldersdiskrimination.

Den særligt fremrykkede aktivering på lavere sats for unge under 25 år er en stærkt diskriminerende foranstaltning, der ikke tjener noget beskæftigelsesmæssigt formål.

Den fremrykkede mulighed for tilbud er positiv, men Enhedslisten har grund til at frygte, at manglende ressourcer og satsningen på kvantitet frem for kvalitet reelt bliver »aktivering for akti-

veringens egen skyld«. Enhedslisten vender sig imod de perspektivløse puljefjob, som fastholder folk i ledighed og fratager dem deres overenskomstmæssige og faglige rettigheder.

Ved at fremrykke aktiveringen skaber man desuden nogle u hensigtsmæssige problemer for folk med løsarbejde eller bare mindre fast ansættelse - disse er slet ikke løst tilstrækkeligt, selv om referenceperioden er gjort længere.

Lovforslagene indeholder en begrænsning af lediges mulighed for at søge uddannelse efter eget valg, idet den skæres ned fra 52 uger til 6 uger. Og den kan ikke bruges i aktivperioden - dvs. kun inden for det første år. De arbejdsløse har brug for uddannelse - loven er derfor et skridt i den gale retning.

Enhedslisten er modstander af, at korte sygdomsperioder nu skal gælde som arbejdsløshed.

- Enhedslisten finder, at
- virksomhedernes vilje til at sikre medarbejderne systematisk efter- og videreuddannelse er uhyre ringe,
 - jobrotationen på det private arbejdsmarked er gået i stå,
 - der trods arbejdsgivernes vedvarende påstande om begyndende flaskehalse oprettes alt for få praktikpladser inden for erhvervsuddannelserne, og at
 - arbejdsgiverne konsekvent unddrager sig ethvert medansvar for at integrere langtidslidende og medlemmer med særlige problemer på arbejdsmarkedet.

Disse alvorlige problemer forholder arbejdsmarkedsreformen sig ikke til, og derfor kan Enhedslisten ikke stemme for.

Æ n d r i n g s f o r s l a g

Til § 1

Af *arbejdsministeren*, tiltrådt af *udvalget*:

1) Før nr. 1 indsættes som nyt nummer:

»01. I § 41, stk. 1, nr. 1, ændres »stk. 6,« til: »stk. 7,«.

2) I den under nr. 3 foreslåede affattelse af § 52 a ændres i stk. 1 »9 måneder« til: »18 måneder«.

3) I den under nr. 3 foreslåede affattelse af § 52 a ændres i stk. 2 »§ 34« til: »§ 34, stk. 2, pkt.«.